

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.235 van 30 oktober 2012
in de zaak A. 205.306/X-15.131.**

In zake : Eric VAN HERTERYCK
 die woonplaats kiest te 2812 MECHELEN
 Lotelingstraat 3

tegen :

1. de stad MECHELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yves Loix
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 juni 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de “Mechelse gemeenteraad beslissing (van) 25 oktober 2011 tot definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan Spreeuwenhoek - Venne (BS 26 april 2012)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Eric Van Herterycck, die in persoon verschijnt, en advocaat Jo Van Lommel, die loco advocaat Yves Loix verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de stad Mechelen, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 3 juli 2001, duidt een aantal nieuwe woongebieden aan om de taakstelling vanuit het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen voor bijkomende woningen te kunnen realiseren.

Het gebied Spreeuwenhoek-Venne, gelegen tussen de Leuvensesteenweg en het kanaal Leuven-Dijle, is één van de gebieden die hiervoor worden geselecteerd.

4. Op 26 november 2010 vindt de plenaire vergadering over het voorontwerp van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gemeentelijk RUP) “Spreeuwenhoek-Venne” plaats.

Het plan beoogt het gebied, dat volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan Mechelen gelegen is in woonuitbreidingsgebied, agrarisch gebied, recreatiegebied en woongebied, te herbestemmen, structureren,

inrichten en ontwikkelen als een gebied hoofdzakelijk gericht op wonen met verweving van functies en met aanwezigheid van groenstructuren en inplanting van recreatie.

Het inrichtingsplan gaat samen met een onteigeningsplan.

5. Op 26 oktober 2010 dient de stad Mechelen een screeningsdossier in bij de dienst m.e.r.

Op 29 november 2010 beslist de dienst m.e.r. dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat derhalve de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

6. Op 22 februari 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Mechelen het ontwerp van gemeentelijk RUP “Spreeuwenhoek-Venne” met bijhorend onteigeningsplan voorlopig vast.

7. Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 maart 2011 tot en met 12 mei 2011, wordt door onder meer de verzoeker een bezwaarschrift ingediend.

8. In zitting van 10 augustus 2011 behandelt de Gecoro de bezwaarschriften en de verleende adviezen en brengt een advies uit.

9. Bij het bestreden besluit van 25 oktober 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Mechelen het gemeentelijk RUP “Spreeuwenhoek–Venne” met bijhorend onteigeningsplan definitief vast.

10. Bij besluit van 5 januari 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van Antwerpen het gemeentelijk RUP “Spreeuwenhoek–Venne” goed.

11. Op 15 februari 2012 stelt de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beroep in tegen de goedkeuringsbeslissing van de deputatie.

Bij besluit van 12 april 2012 van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport wordt het voormelde beroep verworpen.

12. Het goedkeuringsbesluit van 5 januari 2012 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 26 april 2012.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

13. De verwerende partijen betwisten de ontvankelijkheid van de vordering. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze excepties dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Onderzoek van de vordering

14. Overeenkomstig artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

15. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoeker aan dat hij zal geconfronteerd worden met “extra geluidsoverlast en (...) verhoogde onveiligheid” in de Lotelingstraat

doordat het plangebied slechts wordt voorzien van drie ontsluitingswegen en de stad geen rekening houdt met het principe “wie de baten heeft moet ook de lasten dragen”. De verzoeker meent dat zijn woon- en levenskwaliteit “meer (zal) verlagen dan nodig is voor het ‘gemeenschappelijk belang’ van de verwezenlijking van bijkomende woningen in de stad Mechelen”. Deze schade is niet te herstellen door een geldelijke vergoeding, vermits de grote geluidsoverlast en de hogere onveiligheid door zulke vergoeding niet verdwijnen. De verzoeker voert verder aan dat hij “geen geluid(s)werende maatregelen (...) (ziet), als die al mogelijk zijn met de huidige visie van de stad op het rup”. Ten slotte doet de verzoeker gelden dat “(z)onder schorsing van de beslissing (...) de herstelkosten bij een vernietiging (...) groot (zouden) zijn”, gelet op de aangelegde infrastructuur en de bewoonde huizen.

16. De eerste verwerende partij voert in haar nota aan dat het verzoekschrift “niet meer dan een vage, zeer algemene uiteenzetting van een vermeend nadeel (bevat)”. De verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij geconfronteerd zal worden met een aanzienlijke toename van geluidshinder, noch brengt hij elementen bij waaruit de verhoogde verkeersonveiligheid blijkt. De eerste verwerende partij verwijst naar de mobiliteitsnota die naar aanleiding van de opmaak van het gemeentelijk RUP werd opgesteld en waarin werd onderzocht of het project de draagkracht van het betrokken gebied niet overschrijdt. Naar aanleiding van de resultaten van deze studie werd het duidelijk dat het niet mogelijk is de Lotelingstraat om te vormen tot een volwaardige tweerichtingsstraat met aan de zijde van de woningen een voetpad van 1,50 meter. In het uiteindelijk weerhouden scenario zal er enkel en alleen uitrijdend verkeer uit de Lotelingstraat mogelijk zijn. De wachttijden in de Lotelingstraat zijn zeer beperkt. Er wordt een gemiddelde filelengte van 3 auto's verwacht, hetgeen wijst op weinig doorgaand verkeer. Hoewel een deel van de verkeersstroom van de nieuwe woonwijk zal verlopen via de Lotelingstraat, kan niet dienstig worden aangevoerd dat er een grotere verkeersonveiligheid in de wijk zal zijn. De stukken van het administratief dossier spreken dit volgens de eerste verwerende partij alvast tegen. Wat de extra geluidsoverlast betreft, wijst de eerste verwerende partij op de screeningsnota, waarin duidelijk vermeld staat

dat de uitvoering van het gemeentelijk RUP niet geacht wordt aanzienlijke effecten op het geluidsklimaat teweeg te brengen. De verzoeker brengt geen concrete gegevens bij die deze stelling ondergraven. Nochtans rust de bewijslast van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op de verzoeker.

17. Ook de tweede verwerende partij werpt in haar nota op dat de verzoeker nalaat de door hem aangevoerde nadelen op concrete en individuele wijze aan te tonen en wijst daarbij op de mobiliteitsstudie en het screeningsdossier. Met betrekking tot de door de verzoeker aangevoerde hoge herstelkosten doet de tweede verwerende partij gelden dat deze geen persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoeker uitmaken. Voorts voert ze aan dat de verzoeker er zich toe beperkt de gevolgen op te sommen die de bestreden beslissing voor hem heeft, en, bij gebrek aan een concrete en geloofwaardige of aannemelijke toelichting en bewijsstukken, niet aantoont dat deze nadelen ernstig of moeilijk te herstellen zijn.

Beoordeling

18. Luidens artikel 17, § 3, vierde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen. Artikel 8, eerste lid, 3° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, bepaalt dat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting (bevat) van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen”.

Uit deze bepalingen volgt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet moet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij mag zich daarbij niet beperken tot vaagheden en

algemeenheden, maar dient integendeel zeer concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

Het moet voor de Raad van State immers mogelijk zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn zich tegen de door de verzoekende partij aangevoerde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen zal moeten geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Bij het beoordelen van deze schorsingsvoorwaarde kan alleen rekening worden gehouden met wat ter zake in het verzoekschrift is aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

19. De verzoeker doet gelden dat hij door het bestreden gemeentelijk RUP geconfronteerd zal worden met “extra geluidsoverlast en (...) verhoogde onveiligheid” in de Lotelingstraat.

Bijlage 3 zoals gevoegd bij het verzoekschrift situeert de eigendom en woonst van de verzoeker ten opzichte van de Lotelingstraat, in de nabijheid van de woonsite Alstom.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de Lotelingstraat enkel uitgaand verkeer toelaat vanaf de toegang tot de wooncluster achter de Alstom-site. Ten noorden van de Alstom-site komt een nieuwe aantakking voor tweerichtingsverkeer op de Leuvensesteenweg om de ontsluiting van de nieuwe woonontwikkeling te optimaliseren.

De geactualiseerde mobiliteitsstudie concludeert dat de 369 nieuwe wooneenheden waarvoor zij is opgemaakt, “in totaal 144 bijkomende autoverplaatsingen in een spitsuur (zullen) teweeg brengen wanneer uitgegaan wordt van de modal split Mechelen tijdens OVG Vlaanderen 2”. Een schematische weergave van de toebedeling van deze bijkomende

verkeersproductie aan het netwerk toont aan dat van dit totaal slechts 18 extra verkeersbewegingen worden toebedeeld aan de woonzone Alstom. Verder wordt in de mobiliteitsstudie gesteld dat de wachttijden in de Lotelingstraat heel beperkt zijn en dat er een gemiddelde maximale filelengte van 3 auto's is.

Door deze gegevens en conclusies niet in zijn betoog te betrekken en louter te affirmeren dat de verwezenlijking van het gemeentelijk RUP hem extra geluidsoverlast en verhoogde onveiligheid in de Lotelingstraat berokkent, maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

20. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig oktober 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens